

Eksamensoppgave i ECON3010 V24

Norge har inngått en avtale som forplikter oss til å redusere våre utslipp med minst 40 prosent innen 2030 sammenlignet med 1990-nivå. Det viktigste virkemidlet for å få ned utslippene har vært såkalt karbonprising, det vil si avgifter på CO₂-utslipp eller plikt til å kjøpe utslippskvoter. Over 80 prosent av norske utslipp er nå ilagt avgift eller kvoteplikt.

CO₂-avgifter og kvotepriser har økt kraftig de siste årene. Økte kvotepriser for anleggene i Europa som produseres kraft ved hjelp av gass har også ledet til økte strømpriser i Norge, siden vi er en del av det europeiske kraftmarkedet. Representanter for industrien hevder at de høye karbonprisene og strømprisene nå utgjør en trussel mot deres bedrifter og arbeidsplassene der, og gir et insentiv til å flytte produksjonen til land uten karbonprising. De argumenterer også med at det er urimelig at industrien skal rammes av høye CO₂ utslipp i kraftproduksjonen i Europa, når norsk industri kan bruke strøm basert på ren, norsk vannkraft. På bakgrunn av dette har industrien bedt myndighetene om to typer tiltak:

- a) En videreføring av ordningen som kompenserer industrien for strømprisøkningen som skyldes økte CO₂-priser i Europa.* Karbonprisene må også tilpasses bedriftenes betalingsevne, for å unngå nedleggelse og utflytting.
- b) Større vekt på subsidiering av grønn energi og teknologi som gir mindre utslipp, og mindre vekt på karbonprising.

Drøft i hvilken grad norsk klimapolitikk bør ta hensyn til industriens ønsker. Bruk de tre kriteriene fra «Grønn skattekommissjon», NOU 2015:15, som utgangspunkt for drøftingen: (i) styringseffektivitet, (ii) kostnadseffektivitet og (iii) forurenser skal betale.

*Ønsket om videreføring av CO₂-kompensasjon ble oppfylt: [Enighet om CO₂-kompensasjonsordningen ut 2030 - regjeringen.no](https://www.regjeringen.no/en/nyheter/2020/04/20200420-enigheten-om-co2-kompensasjonsordningen-ut-2030)